اعلان

ګرانو او قدرمنو لوستونکو پښتو ډاټ نیټ د دي کتاب سره ډیره خواري کړې ده او په ډیر عاجزانه طور ئې تاسو ته دَ مطالعې په غرض ډالۍ کوی د دي کتاب بې اجازت نقل کول ، چاپ کول یا زمونږ نسبت ترې لرې کول نه صرف دا چې اخلاقی جرم دے بلکې ډیر سخت منع دی

Distribution ,posting or copying is strictly prohibited
without written permission of Pukhto.Net

Pukhto.Net

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

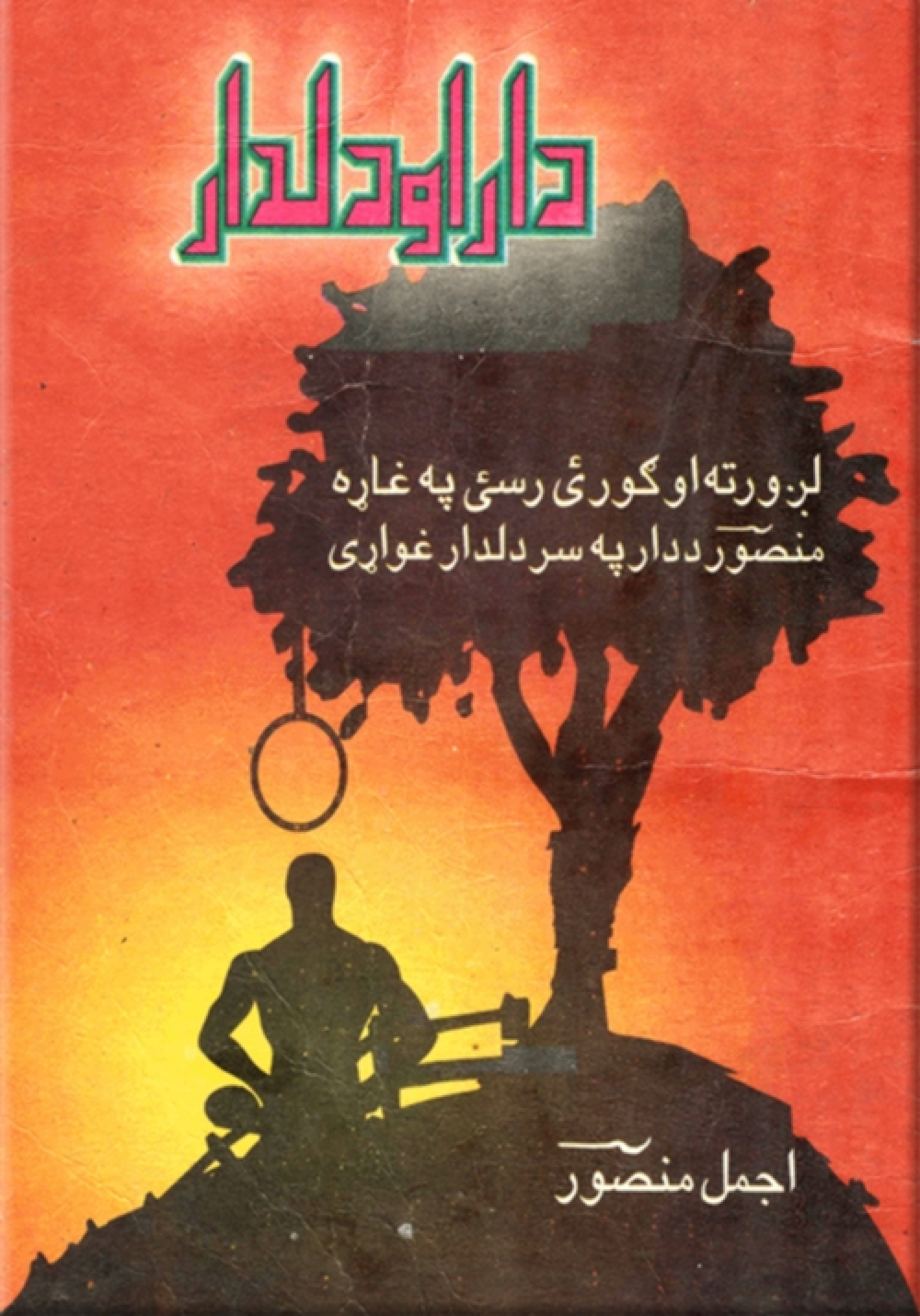

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول حقوق په حق د مصنف محفوظ دي

د کتاب نوم ———— دار او دلدار

د لیکوال نوم ———— اجمل منصور

کتابت ———— محمد رسول پښتو اکېډمي

سرپانه ———— ذوالفقار علي بهټو (پرنسپل) د کوسهره

شمېر ———— پنځه سوه

د چاپ کال ———— نولس سوه اته نوي

قیمت ———— ۳۰، روپۍ

خرونکي

کالج بک ډپو تورې (صوابۍ)

(c) ketabton.com: The Digital Library

مننه

لیاقت تصور، صادق حسین صادق، امان الله راهي، شعیب ساګر.
جهان زیب سهیل - آصف خان خلیل، محمد اشفاق اشفاق، عباس
هوتي، مامون رشید رشین، پروفیسر عارف خټک او ابن یار یوسفزی.
دا هغه ښاغلي دي چې زه یې دې کتاب چاپ کولو ته رو پار ولم زما حوصله
یې یو په دوه کړه.

عطاء الرحمٰن زهیر - ابن یار یوسفزی

ذوالفقار علی دوسہرہ او سید افضال شاہ (سادات گرافکس لاہور) چې زما د دې کتاب سر پاڼه
یې هم جوړه کړې ده د ې ښاغلو ما سره په دې کتاب کښې هم مرسته
کړې ده.

ګران مشر نورالبشر نوید او ښاغلي همېش خلیل دې دواړو زما په
دې کتاب څو کو بنې لیکلې دي. زه د دې پوره ته ذکر شوو ملګرو او مشرانو
سره د سید قیوم. افتخار احمد (کالج بک ډپو توپي)
د توپي نورو هم ډېره، ډېره مننه کوم چې زما حوصلې یې اوچتې کړې.

اجمل منصور
شهیدان (توپه)

(c) ketabton.com: The Digital Library

منصور - دار او دلدار

د پښتو شاعرۍ کښې بعضې زاړهٔ اصطلاحات د نوؤ حالاتو او واقعاتو په حواله دومره په تکرار سره بيانيږي چې هر څو که د غه اصطلاحات يا واقعيات زاړهٔ دي خو د نوي دور شاعرۍ په داسې انداز بيان کړي چې لوستونکي له خوند ورکړي - په دغه کښې منصور او دار په پښتو شاعرۍ کښې د حالاتو د قدغنونو د نفي کولو له پاره په شدت سره بيانيږي -

زمونږ د نوي دور يو ماشوم شاعر اجمل منصور خو په مجموعي توګه د خپلې شاعرۍ علامت هم دار او دلدار ګرځولے دے. او د غني خان د خپلې دې خطاب سره ئې ښځې انصاف کړے دے. اجمل له د منصور خطاب غني خان ورکړے دے - لکه چې هغه ورته ښځې د خپل دې شعر په آئينه کښې کتلي دي -

منصوره څه خو په دار اوختې
چې د آشنا راز دې څرګند کړو له يوړه

اجمل منصور په پښتو شاعرۍ کښې د دار او دلدار استعمال د علامت په طور کړے دے او هغهٔ ټوله شاعري مجموعي طور په دغه خيال رنګينه ده - زهٔ ځاني طور د اجمل منصور د لږ عمر

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شاعرۍ په حقله دا په دعوه سره وایم چې دا ماشوم د حالاتو جبر د وخت نه وړاندې ذهني او شعوري طور بالغ کړے دے چې هغه په داسې ماشوم ځوند کښې دومره ژور فکر لري. حالانکې دا جمل منصور د عمر هلکان فقط د کرکټ یا نورو لوبو شوق لري خو دا نباغلے د پښتو او پښتون وظیفه کوي یو ویښ احساس رسانظر او پښتون شعور لري. زه دده شاعرۍ ته الهام وایم ځکه چې په داسې عمر کښې داسې آمد ته نور څه و ښلے شي؟ زه د روایت مطابق د هغه شاعرۍ ته دعا نه کوم د هغه ژوند ته دعا کویم چې خدائے ورله ژوند ورکړي نو د برخه به رو ښکي -

نورالبشر نوید

افغان کالونۍ پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ذوالجلال"

قبلو نکے د هر سوال دے ذوالجلال
بل څوک نهٔ دي ذوالجلال دے ذوالجلال

نهٔ د چانه دے پیدا نهٔ تري پیدا دي
نهٔ بدلیږي په یو حال دے ذوالجلال
نهٔ په چا باندې ئې کار نهٔ ئې غرض شته
نهٔ سجدو ته مو لېوال دے ذوالجلال
هغه خلق په ژوندوني جنتیان دي
چې د چانه هم خوشحال دے ذوالجلال

د منصور د دار په سر به دا اوازوي
سیال ئې نشته دے بې سیال دے ذوالجلال

ماښام مال

نیل چوپال

۱۲-۳-۹۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

"د نوي کال سحره"

په پښتونکښې به غیرت، مینه او توان راولي
د رقیب خېلو په محلت کښې به خزان راولي

په ژبه گونگ دې شمه بلکه د ربه سوال اوکړمه
د نوي کال سحره ماله به جانان راولې

۳۱-۱۲-۹۲
ماځېگر مال
خپل چوپال

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا د مينې په محفل کښې چې داخل شوم
ايله اوس په انسانانو کښې شامل شوم

دا بې مخې اول ماته يه ولاړه وه
نن ئې زه در کښې ولاړ يمه سائل شوم

ستا د مينې نه به زه څنګه لاس واخلم
ستا وفا وه چې دنيا سره واصل شوم

اوس د جانان کيله اوکړمه جانانه
زه د خپل ارمان په خپله چې قاتل شوم

د منصور په يارانې دې يقين اوشو
د ديدن په وخت دې جانه را نازل شوم

۲ - ۱ - ۹۲
پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

ظاهره که په غم باندې غمجن زماجانان دے
والله چې په وفا او دروغژن زماجانان دے

پرون مُسکے مُسکے وو د رقیب په خوا کښې ناست وو
نن خوا، خوا ته مې کښېني جوړ کړے د من زماجانان دے

د وخت قافلو راشئ یو تپوس در نه کوؤ مه
د ستاسو خېمنتوب دے که خیمن زماجانان دے

خپل عقل پرې تمام کړم په مطلب یې پوهه نه شم
د ستاسو نظر به کښې لا یې فن زماجانان دے

منصوره چې یې کله په غزل کښې نامه واخلم
په دې خبره مانه گیله من زماجانان دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

نهٔ یار رضا شهٔ نهٔ زړهٔ صبرېږي
هر یو ارمان مې دلته قتلېږي

رولېدل دېر مې په مېکده کښې
چې په لمن ئې مونځونه کېږي

دا کوم انصاف دے وه ساقي جانه
څوک ورته ګوري او څوک مستېږي

په دې کښې هم لا ملګري وائي
زړګے کړه صبر چې هر څهٔ کېږي

زړګے مې روچوي غمونه زور کړي
د نجیب مرګ چې ماته یادېږي

زما په خیالي جوړ لېونے شو
منصور یو ګوتې کښې ځانله ګودېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ښکلی یار مې په نظر نهٔ راځي
دُنیا دې واخله چې دلبر نهٔ راځي

ډېر صبر او مې کړو په صبر نهٔ شوه
روژه مې تېره کړه اختر نهٔ راځي

پرون وعده ئې د ماځیګر کړې وه
تېرې خورې شوې ماځیګر نهٔ راځي

ساقي وبُل داته چې دننه راشه
د مېخانې نه څوک بهر نهٔ راځي

په ذره غمګین یم بې وصاله داسې
لکه چې شپې پسې سحر نهٔ راځي

د جانان غم لېونے کړمه منصوره
په ځان د دروغو مې باور نهٔ راځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړې جنتونه به بدل په شونډو
ملائکې خُله کښېنوه يو ځل په شونډو

رشید(۱) په څېر مجروح(۲) په سترګو ليکي
هیچا اوښه ليکه تکل په شونډو
په تخیل کښې لیونتوب راواخلي
کله چې راځي غزل په شونډو
غاصب مې څکه ګنهګار بولي
مانه دے پاتې شیشې محل په شونډو
پرون يې ماته وښېل خپل ګناه ده
نن يې شراب څښله بهېدل په شونډو
غوټۍ زیګ شي په ما اورېږم
اجمل چې خُله بدم دَ اجمل په شونډو

مامون رشید رشید   ۲- مشتاق مجروح یوسفزے

(c) ketabton.com: The Digital Library

د منت د ساقي جام دے
ميخانې ته مې سلام دے

مونږ د ژوند په ژرنده دل يُو
که څوک کوګران دے خو ناکام دے
دا چې يو سبل پسې ژاړو
دا پښتو ده دا اسلام دے
په ممبر باندې چې ناست دے
هم ساقي دے هم امام دے
دا چې لاس کښې ئې جام دې
بوډا شوے جوړ خيام دے
اريانه چوک کښې زوړند دے
په منصور هاغه الزام دے

يار مقطې نه مخکښې ووې
د پاکل منصور کلام دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښکلي په لټون کښې مې خيالات خواره واره شول
رول که ګل بشان کم وو خو اوس زيات خواره واره شول

جانانه ستا دولت، زما غربت او د عشق په لار کښې
شي ګرانه به که د غه تضادات خواره واره شول
وطنه وايه څنګ به مې له تا نه زړګے ښه شي
منکرې چې مې تمول په امارات خواره واره شول
ما وې يار ته به يو، يو سوال کوم چې سبا شي
بېګا چې په مازغو کښې مې سوالات خواره واره شول
ما بڼ مې اباسين ته په سلګو کښې دا سې ووې
تنها شوم چې تمول ښکلي په سوات خواره واره شول

جانان به ئې هم اودې هم بې وائي په سرو شونډو
منصوره که نرې کښې دې ابيات خواره واره شول

ښيته ۲۴-۳-۹۳

خپل چوپال

(c) ketabton.com: The Digital Library

مانه چې څان ستا په جمال کښې ورک شي
لکه د ستوري نور هلال کښې ورک شي

تسبې د لاسونه پرېوزي او غورځېږي
زړه د مستو حورو خيال کښې ورک شي
زما زړګی څه پوهېږي غوندې دی
يار سره هم په قيل وقال کښې ورک شي
يار مې رقيب ته وي پروا مه کوه
دا لېونی به پشکال کښې ورک شي
ستا د جلوې د ليدو تاب نه لري
کنه مشين دي په وصال کښې ورک شي

د چا څنګل ورېل کښې نه دوکېږي
منصور د غونډې زنې خال کښې ورک شي

د چا زلفې لوُيول هم فنکاري ده
د چا شونډې ښکلول هم فنکاري ده

د حسینو ژړول هم فنکاري ده
د حسینو خندول هم فنکاري ده
تش دا نه چې ارمان اووژني فنکار شي
د انځوبونه تښتول هم فنکاري ده

ګوانه دا ګورې د هر چا زړه نهٔ دي
بلا زړونه دړدول هم فنکاري ده
یا رب بېګاه خندا کښې وویل منصوره
ستا په شان غزل ویل هم فنکاري ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

رانه د کلي ماځيګر پاتې شو
هغه منګي هغه ګودر پاتې شو

څنګه منزل ته زر ور ورسيږم
چې نيمه لاره کښې دلبر پاتې شو
آخر پښتون يم مېلمه څنګه وشړم
د يار غم کور کښې د ځيګر پاتې شو
اشنا زما د سره ګوز نهٔ کړلو
د عشق ښيښې مې په سر پاتې شو
هسې نه خلق پرې خبر شي سبا
ستا د کور خوا کښې مې څادر پاتې شو

پاګل منصور په جانان هر څهٔ بائلهٔ
تش د لفظونو جادوګر پاتې شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ورتلو یم خو درا تلو نهٔ یمه
ځکه د یار چم ته د تلو نهٔ یمه

ا ختره پام کوره په ما را نهٔ شي
لا د اغیارو د سیالو نهٔ یمه

سترګو مې سترګو نه شراب څښلي دي
ساقي عادت دي د پیالو نهٔ یمه

څله مې سورے روس په کښې اولي
روس دي د ذرهٔ نه دوتلو نهٔ یمه

منصوره ما باندې ازمیښت مهٔ کوه
ستا په شان دار ته د ختلو نهٔ یمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بس که د وفا سند ری مه وایا
چپ شه بې وفا سند ری مه وایا

یو ځل مې د زړه نه رو با سلې دے
بیرته د اشنا سند رې مه وایا
دا مې سرمایه ده د دې سترې ژوند
څه وائې چې دا سندرې مه وایه
غلې شه ساه واخله په ټول کلي کښې
جوړه شوه غوغا سندرې مه وایا
ځکه مې ماته بنه ژبه چاړې د بنه ده
یادوې چې زما سندرې مه وایا

نن ګل محي دا سې وې منصوره چې
تا کړمه رسوا سندرې مه وایا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما نه زړګې د سترګو رپ کښې ورک شو
دا لېونې د سترګو رپ کښې ورک شو

زما د کلي ښکلا پاتې نۀ شوه
ګودر منګې د سترګو رپ کښې ورک شو
چې زما پرېښتو سره رونغښتلو
ستا مېخکې د سترګو رپ کښې ورک شو
بېګاه چې ما پرېږنه خُله کښېښودله
سُور اتنګې د سترګو رپ کښې ورک شو
يار مې لا ګُل زلفو کښې ايښې نۀ وو
چې پسرلې د سترګو رپ کښې ورک شو

چې ما منصوّر د ځانه خوبۀ ګڼلو
هغه لالې د سترګو رپ کښې ورک شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

شونډې دې مړه چیچه غاښونو کښې پاګل به مې کړې
سپوږمۍ مخ پټ نکړې لاسونو کښې پاګل به مې کړې

کله زغمې شم ستا خندا د رقیبانو سره
بیا را له مړه راځه خوبونو کښې پاګل به مې کړې
راته په خط کښې د اغیارو ذکر څه له کوې
پردې وطن پردو ښارونو کښې پاګل به مې کړې
دومره عادت دې کړم جانانه چې کمه رونه کړې
په خپل ستم خپلو ظلمونو کښې پاګل به مې کړې
زړګیه صبر دې منم خو دا زما واوره چې
ګلونه هېر نه کړې دردونو کښې پاګل به مې کړې

ساقي منصور یمه شراب غواړم خمار غواړمه
راته روبه ماچوؤ جامونو کښې پاګل به مې کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظم
"ګل"

ته مې د زړګي ګل يې
ته مې د پښتکي ګل يې
مانه ورکېدے نه شي
ته د پسرلي ګل يې

ستا وُنه چنار چنار
ستا ژونډون خمار خمار
ستا خندا بهار بهار
زړه زما بيمار بيمار

ته د ليوني ارمان
ته د ليوني ګل يې

خوند دې زلميتوب کوي
خوند مې ليونتوب کوي
زړه په زلفو خوب کوي
سترګې مسکيتوب کوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

شونډې دې غوټۍ غوټۍ
یاره ګلابي ګُل دې

سرې شونډې انار لرې
ګُل ورین رُخسار لرې
تور اوربل تار تار لرې
غاړې باندې هار لرې

ما منصور دهوکه نهٔ کړې
وه ګُله واقعي ګل ئې
ما نه ورکېږې نهٔ شې
ستهٔ د پسرلي ګُل ئې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پچي مې په بنه نهٔ راځي
نوم بې په خُله نهٔ راځي

ما دِرته ووې کنه
مره هغه نهٔ راځي
هغه معلوم دے ما ته
په نیمه شپه نهٔ راځي
مونږ ه قتل ساندې وایو
مونږ له تپه نهٔ راځي
یاره کهٔ هر څهٔ ووے
ماله غصه نهٔ راځي
پښتنې به مې ماتې شي خو
ستا په کوڅه نهٔ راځي

منصوره ستا په ورانډې
خدا ښکو ګیله نهٔ راځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساه

چې دې وینم ویلې کېږم چې دې نهٔ وینم سوزېږم
زهٔ ترکومې په سوزېږم زهٔ ترڅو به ویلې کېږم

زهٔ د ژوند او مرګ په داسې بریډ ولاړ یمه زړګیه
که ساه اخلمه قتلېږم، که ساه نه اخلمه مړ کېږم

(c) ketabton.com: The Digital Library

"حسین جنت"

نن ئې هر یو چوپال سوزي
نن ئې هر ځے ژړېږي
هره پېغله ئې سرتوره
د سرتاج په کټ غورځېږي

د مور پلار په مخ کښې یاره
زوے په سرو وینو لمبېږي
چې د کوره وتې نهٔ وه
هغه پېغله سرتورېږي

پښتون ورک پښتون تالا شهٔ
د نجیب سنګر ورانېږي
خدایه ولې، خدایه ولې
په مونږ دا ظلمونه کېږي

د دوزخ په سرو لمبو کښې
دا حسین جنت سوزېږي
هر ځائے چغې دي سورې دي
زما هر چوپال ورانېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما ګُل د وطن شو خاورې
ګولۍ هاغسې چلېږي

زلمي سره ښار سره کښې
خپل وطن ته واده کېږي

نه خو ډول شته نه سُرنا شته
نه زما پېغلې ګډېږي

رقيب په ساز شو نو
پښتون هر ځاے تالاکېږي

نو خدايه ولې، خدايه ولې
په موږ دا ظلمونه کېږي

د دوزخ په سرو لمبو کښې
د حسين جنت سوزېږي

پېښور ۹۷ - ۳ - ۱۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

وختونو د ستم په لاس وهلي يو موږ دواړه
حسينو په دړدمن زړهٔ دړدولي يو موږ دواړه

هر چا زموږ په غم د خوشحالئ تمبل وهلے
د هر چا په خفگان تل زړېدلي يو موږ دواړه

رېبار رو ما د يار د كور چنه پرېښودې نهٔ ده
رقيب كهٔ د جانان چم كښې كنځلي يو موږ دواړه

زما مخكښې جانان ته د جانان په مخكښې ما ته
كنځل مهٔ كړه يوبل ته نازولي يو موږ دواړه

تش نوم مو يوشان نهٔ دے په كردار كښې هم يوشان يو
منصوره يار له دربانديې ختلي يو موږ دواړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلقو شراب څښل تا توبې ووېستې
څه که ساقي د مېکدې ووېستې

زه دې خبر نه کړم د والوتلې
څنګه په چل چل کښې دې پښې ووېستې

شیخ چې د ترکو په محفل ورګډ شه
روګوره غاړې نه یې تسبې ووېستې

غربته روک شي دلاسه هغې
راته د لاسونه کړې ووېستې

تا به منصور غوندې په دار وخېژې
که دې جانان نعرې ووېستې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مابڼ

وه د کالام غیږه کبني لوے شوي يه
خوب وینم که ته وے چي مابڼ ته څو

جيب کبني يو پيسه درسره نشته دے
هسي تش په خله وے چي مابڼ ته څو

زه درسره لار باندي قدم نا خلم
څنګه ته لا څه وے چي مابڼ ته څو

څنګه د بخني نه ګوکله شوے يې
بيا به را ته نه وے چي مابڼ ته څو

(c) ketabton.com: The Digital Library

چا وښل چې په سینه کښې مې ګوګل دے
دا ګوګل نه قتل ګاه ده سور مقتل دے

ته پرون سیرې کړېوان چې چم ته راغلے
چا وښل چې ستا محبوب چا وې پاګل دے
ښښې چې سترې شوې نو زړه ته ئې وښل چې
ستا منزل ته زړه لا نور څومره مزل دے
ستا ښائست نو ورځ تر ورځه سېوا کېږي
زما عشق خو د غربت په ژرنده دل دے
زلمیتوب ته د سرو شونډو ارمان پرېږده
دې ارمان مې ایسله اوس اخستے پل دے
داسې کس سره په لار بانډې روان یم
چې د حق غوښتنه کړمه وائي غل دے
د غزل د پرمخ تګ دعویدار څوک دي
د غزل ژوندون په چا بانډې غزل دے
د منصور غونډې په دار څوک زوړند نه شول
دېکوانه اوس د عشق قانون بدل دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

جبر یمه ساده یم کلیوال یمه
ته د شیش محل زه د چوپال یمه

ټولو ته یوشان ټول را ته یوشان دي
ستورے یمه نمر یمه هلال یمه
اوسه پورې چل د وتو نه راځي
زړه چې اخته کړے په جنجال یمه
اوس مې ماتې او ستا له پوهه شوم
یاره باکمال یې بې کمال یمه
یادې مې غیرت د تاریخ ډکې کړې
نر یمه پښتون یمه ننګیال یمه
سر بېر، ګرېوان سېرې پښې ابلې پښې
ستا مینه کښې داسې په بد حال یمه

اوکړه ما منصور باندې زه بېښت ګله
ستا د پیاره دار باندې خوشحال یمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوی کال دې مبارک شه

اوس په ټولو کښې راغورځېږي
قدم اخلي وړاندې ځي!
د جانان وېښته سپينېږي
کال په کال چې بوډا کېږي

زه به خندا ورته ووېم
نوی کال دې مبارک شه

د ګوډو ماشومانو
د بچي وسه د خوارانو
چې ډوډۍ پيسې غواړي
چې يې خوله ته را ټولېږي

زه به خندا ورته ووېم
نوی کال دې مبارک شه

چې پالش پالش نعرې کړي
ماله زړه زړې زړې کړي
په مخ اوښکې يې بهېږي
د چا زړه پرې نه خوږېږي

زه به خندا ورته ووېم
نوی کال دې مبارک شه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا نرۍ نرۍ چاچې ځي
دا ورې ورې پاڅې ځي
د غنم نه چې دېږي
په جامو کښې نه ځایېږي
زه به خنګه ورته ووېم
نوی کال دې مبارک شه

دا چې ناست دی په بازار کښې
تول خبر په لويه لار کښې
څوک د ده په حال خبرېږي
چې په ده به څه تېرېږي
زه به خنګه ورته ووېم
نوی کال دې مبارک شه

نوی کال چې رارواں دی
دې کښې ماته یار روان دی
یار چې ماته جدا کېږي
ورپسې مې زړه خوږېږي
زه به خنګه ورته ووېم
نوی کال دې مبارک شه

د منصور زړګی پاګل دی
د چا مینه کښې ګهائل دی
دم درود هېڅ نه چلېږي
چې په یار پسې دردېږي
زه به خنګه ورته ووېم
نوی کال دې مبارک شه

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې مې زړګي ته رانزدې جانان دے
په شانتې سپین د فالودې جانان دے

زړګیه بس که دومره مه ځوږېږه
غېږ کښې د لېږې شان مودې جانان دے

چې دې د زړه درنځ طبیب نه شولو
زما په خیالې بې فائدې جانان دے

پرون یې ماته وئېل را به شمه
نن شوه معلومه بې وعدې جانان دے

منصوره داسې ساقي جانان دوئېل!
مُلا د خوارې عقیدې جانان دے۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

که مستي مې راوستلې شي بهار کېږي
د زړه کې وینې به اونولم ګلزار کېږي

ستمګره یاره کله به لا درومې!
تور د سترګو مې سپینېږي انتظار کېږي

شهزادګۍ د شپېږه غونډيږه ما خبر کړئ
د یوسف پشان به حال شوم کړمار کېږي

که زمونږ کلي کېږي دا سې محل نشته
چا سپیاکې دي تېلې ستا سو ښار کېږي

ما ته یودې لیونے یمه منصور یم
فرق نهٔ کوم په دار او په دلدار کېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چپ به شم زړګیه اوس به څه وایم
چاچاته حالونه به د زړه وایم

بیا جوړې رقیبو لمسولې دې
یار باندې مې بد لګي که ښه وایم

زه چې ستا غمونو لار کښې پرېښودم
اوس به ګله چاته پښتانه وایم

سرې وینې روانې مې د زړې شي
چاته چې داستان د بېلتانه وایم

څوک چې پردې ژبه کښې خبرې کړي
زه منصور هغو خلقوته مړه وایم

(c) ketabton.com: The Digital Library

پټا یه رولیکم رنګین غونډې غزل سپرلیه
زمونږ په سیمه باندې بیا راشه پوځل سپرلیه

ستا یه ورتګ باندې محفل چې سپېره شوې وُو تل
راشه رونبانه که نن بیا هغه محفل سپرلیه

که وي ساقي، که جام، جانان وي بې لتا سپرلیه
والله چې نهٔ کوي قرار پکښې ګوګل سپرلیه

په کوم محل کمو ما نیو کښې چې ستا هُوانهٔ لګي
خاورې دي شي هغه مانیۍ هغه محل سپرلیه

پرون ربـاد چې راله ستا دراتـلو زیرې راکړو
لایم تر روسه په انتظار باندې رحمل سپرلیه

د آزادۍ په ورځ نېټه ۹۳-۸-۱۸ محمد مال خیل چوپال

(c) ketabton.com: The Digital Library

هله پوۓ به د رقیب په چل او ول شي
چې داخل زما جانانه په مقتل شي

تاته هله به د بل احوال معلوم شي
چې سورې د ننه په کوګل شي

اې صابره ته به څنګه صبر اوکړې
چې په ټوټو، ټوټو کښې ئې د زړهٔ غل شي

ملا جانانه تا نه هم به جنت هېر شي
که اوده چې ته د ښکلي په څنګل شي

ته اجمل پوره اجمل نهٔ ئې اجمله
ته اجمل به هله شي چې سم اجمل شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهٔ منصور په زړهٔ ملال يمه د ترکو
هم په طمع د وصال يمه د ترکو

عاشق کښې به څوک کوم يو سوال وکړي
زهٔ سر سنګے د هر سوال يمه د ترکو

دنياوي کار سانه نهٔ کېږي يارانو
چې ا ښتے په جنجال يمه د ترکو

چې په مخ ئې د وېښتو خطونه راشي
دېر خنده په د غمي حال يمه د ترکو

دا چې ما اجمل د ځان په څوا کښې کښېنه
محلتے او کليوال يمه د ترکو

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړګی غواړي لال خونې مړ وشي او وسېدل
نور نهٔ کښېني زمانه یادوکښي او وسېدل

پرېږدا مه کړه زړګیه کهٔ دا سخته پېتا راغله
حسرت مې دے دیار تورو کمڅو کښې او وسېدل
روکښېږه ملاجانه نور دې نهٔ وروو وعظونه
دیار سره کوم به مېکدو کښې وسېدل
لږ ترس په ما اوکړه غنم رنګیه جانانه
ترڅو به زهٔ کوم ستا په کوڅو کښې او وسېدل
مظلوم باندې چې ظلم ته غیرت وائي ملګرو
ځم نور نهٔ کوم دلته پښتنو کښې او وسېدل

منصوره لیونیه ځان په یار باندې قربان کړه
کهٔ غواړې د منصور په شان زړګوته او وسېدل

یادګیرنه: دا غزل ما د تي وي پروډیوسر مسعود شاه صیب
طرحه : اے عشقه زړهٔ مې خوښ کړل په سُرمو کښې او وسېدل په طرحه
لیکلے دو - نېټه ۱۹۹۴ء

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله کښېنې دا سې بل چې ځان له یار کړم
ستا نه نۀ شم صبر بې لے ځان به خوار کړم

دا زما کم عقلتوب نۀ دے نور څۀ دي
ښکلے یار مې تل تېر باسي زۀ اعتبار کړم
رنګ مې زېړ وي پښې مې رپېږي پۀ بد حال یم
ستا پۀ وړاندې ګل مخیه چې ګفتار کړم
چې یو ځل وائې زما نامه وا نغلې
لېونے یمه بیا هم دلدار دلدار کړم
بېرون تۀ هم زما مل وې ما سره وې
فتوۍ کړه نن دې ولې ګنهګار کړم

منصور دې باندې خوشحال یم تۀ کړم نۀ يې
چې نړۍ کښې دې د ښکلو توبه ګار کړم !

(c) ketabton.com: The Digital Library

څۀ پېکه غونده کښې شپه ده
خو يار خوا کښې دے خوږه ده

ستا د زړۀ نه به اوسۀ ځي
زما مينه پښتنه ده !!
ځم ورځم ډيوې بلومه
ستا فرقت کښې شوګيره ده
زما خُله کښې د يار نوم دے
ورد شېخ په خُله توبه ده
زندګي زمونږ نه څۀ ده
يو غزل دے يو ټپه ده

يار دې ړانۀ کړلو ربه
د منصور دغه ګيله ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

اے زما زړهٔ زما ځيګره څهٔ شوې
زما د زړهٔ نه ناخبره څهٔ شوې

زهٔ خو ژوندے يم ستا د مينې په نوم
د ياکې مينې نه منکره څهٔ شوې
په هغې لوديه ورځ به اورکښې سوزې
وه د مونځونو سوداګره څهٔ شوې
صبا به څه ځائے کښې دا چغې آودم
اخر د لفظونو جادوګره څهٔ شوې
ښشته دے پيغلې نهٔ منګې په ترخ کښې
زما د خوار کلې ګودره څهٔ شوې

چې دې زما په زړګي لوبې کړلې
وائې منصور چې ستمګره څهٔ شوې

ميا شتني ليکوال
پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهٔ بیا څهٔ کوم د روم و شام ښکلي
خوا کښې چې مې وي د بټګرام ښکلي

چې موټره چا سره یاري نهٔ کړي
داسې اموخته شول د اسلام ښکلي

ما سره کهٔ تا یاري پاللې وه
اوس به په دنیا نهٔ وو بدنام ښکلي

مونږ خو په کنځلو کښې هم نهٔ یادئ
نور خو کوي هر چا ته سلام ښکلي

دا چې وعده اوکړي بیا یې ماته کړي
دا منصوره دے زما د قام ښکلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

"زما ژوند"

زمانه نور زما د محبت پښتنه مهٔ کړئ
پتنګ په شان مې سوزېدو کښې ژوندون دے

رقیبه که هر څهٔ او کړې صبر وله مې ترې نهٔ شي
ددې کوڅو ملنګ یم دې کوڅو کښې مې ژوندون دے

زما د لېونتوب به درته څهٔ او وېم جانانه
نهٔ مړو کښې حساب یم نهٔ ژوندو کښې مې ژوندون دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه يُ شم چې ورکولے هغه شے غواړي
مانه مې زړګے دچا زړګے غواړي

اوس به نهٔ په نړه مزدوري کوُم
ګُل چې او سپدو له کور کے غواړي
دا ستا په دولت ستا په محل نهٔ ده
مينه صفا زړهٔ صفا تندے غواړي
وينه د زړګي دې پرېنه او شيند يے
څوک چې په څپل ګلي کښې سپرلے غواړي
څنګ به يارانه ورسره او پالم
هر ما ښام چې خوله کښې ارنګے غواړي
سل ځله مې او باسهٔ د زړهٔ نه خو
نهٔ صبرېږي بيا هغه سرے غواړي

ژوند يُې ورله ټول خاورې ايرې کړلو
او ګوره منصورته بيا هغے غواړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا په یاری کښې بلا زړونو لمبې واخستلې
د بلا خلقو ایمانونو لمبې واخستلې

ځان ته په کمه ځله مالیار وائې زه بوے نه شوم
چې دې ګلزار کښې سروګلونو لمبې واخستلې

ته خیل محل خپلې بمانۍ کښې ښه خوشحاله اوسې
زمونږ د خوارو ګریوانونو لمبې واخستلې

په تاسو هیڅ نه کړي اثر د بنیارېږي درده خلقه
زه کابل کښې چوپالونو لمبې واخستلې

مخ په نقاب کښې پټوه نا ترسه ظلم مه کړه
ستا په لیدو خو نظرونو لمبې واخستلې

ستا د وصال په طمعه طمع په ماښه روژنه شول
په ژوبل زړه کښې برهونو لمبې واخستلې

چرته به ناستې وې قیصې د درخانۍ به کوې
کوڅې به درتې دې تنورونو لمبې واخستلې

عجیبه کار دے چې په تا هډو اثر نه کوي
د منصور آه سره دارونو لمبې واخستلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

څومره ساده توب ګڼې دې هوښيار کړمه
ګله ! تا د ښکلو توبه ګار کړمه

راشه چې نن دا خبره سپينه کړو
زه به دې ترکمې انتظار کړمه
ما ته جوړه دپاسه پاګل نښته دے
ستل په غنم رنګو چې اعتبار کړمه
کمه چې زخمي يې درته او ستايم
کم، کم ستمونه به يې شمار کړمه

ما ته يې خپل ګناه په ګوته نه کړلو
زه منصور يې چې ګناه په دار کړمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوهې يم ما پرې چې کړے اعتماد دے
خبر نۀ وم چې بُلبُل نۀ دے صياد دے

چې لۀ تانه سکه کور بغير د مُوره
ستا په سرخوڅي د زړۀ چو پال آباد دے
زۀ چې ستا کوخې ته راشم په قرار شي
وير ژړلے زړۀ مې هر ځائے کښې ناښاد دے
چې دا نۀ وي پښتو څۀ پښتانۀ څۀ کا
پښتنو کښې څو د کار شے اتحاد دے
هيڅ اثر پرې زما آه و فغان نۀ کړي
زما څنگښې زما چېل اشناشيداد دے

وه ربباره نن پاګل منصورته وايه
ستا دلاسه مې ژوندون تباه برباد دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخر به شي په خپلو کړو پښېماني قاتلاني
ترڅو به ارمان وړني قاتلانې، قاتلانې

نازونه قاتلان او ادا ګانې قاتلانې
ژوند سے ارمان مې وړني خندا ګانې قاتلانې

منت درته کوم ګورے له مانه لرې نهٔ شي
زړګے مې خوښوي ستاسو پيشانې قاتلانې

اثر پرېښته ګلابه زما آه فغان نهٔ کړي
بوځي مې قتل ګاه ته بې ايمانې قاتلانې

منصور د دار په سر څڅي وهي او داسې وائي
ددې نه سپوا نشته سزا ګانې قاتلانې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نادان زړګے مې ستا دیدار غواړي
بیا سوزېدۀ په سُور انګار غواړي

مُلا صیب شایه دم درود روښایه
نیسل د تورو زلفو مار غواړي

سترګې یو څۀ او زړګے بل څۀ وائي
زړګے قرار سترګې خُمار غواړي

په غوښتو نه په رخستو به کېږي
څوک چې په خپل کور کښې اختیار غواړي

لږ ورته اوګورهٔ رسئ په غاړه
منصور د دار په سر دلدار غواړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دزړه په کور کښې مې لټولې ګله چرته کښې وې
مادخپل درد سندرګوټې ګله چرته کینې وې

ستاپه سروایه ما د کوم ازمیښت نه تېښته کړې
دنیامې نه ته مې خپلولې ګله چرته کښې وې
ټیکه بنګړي پانزیب مې وا چول وربل مې خورشو
ما ته راستولې وې همزولې ګله چرته کښې وې
قسم د مینې په پاکیزه مقدسه نامه
ماپه قدم، قدم یادولې ګله چرته کښې وې
زه بېونے ووم د وفا په مطلب څه پوهېدم
جامې مې ستاکوڅه کښې شلولې ګله چرته کښې وې

منصوره پرېښه ده دیوې خبرې راکړه ځواب
چې په ماټې خاورې امبارولې ګله چرته کښې وې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا چې نهٔ دي درځي ځواله غټې سرې دے
ځوارز رګيه جوړې ستا ځوښ شوے دے" دے

د جانان مخ ګلستان بريت ئې ازغي دي
د ګلاب په شان ئې يو يو اننګے دے

پښتون ياره د دې خبرې منهٔ کړه
وخت په منډه رانه زغلي ګرندے دے

څهٔ کهٔ عمر ئې اوډيا کلونه تېر شهٔ
لا ئې فکر د بزمې بابا زلمے دے

زما بدي شي او ځوا ته مې کېږي
د منصور نحو عجيبه شان لبونے دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

سدګرو بس کړئ د وفا سندرې څله وائ
دلته د مینې او ښکلا سندرې څله وائ

زه خو زړه ستړے یم یارانو په قلارۍ پرېږدئ
ما ته د جام او د مینا سندرې څله وائ

په داسې رنځ باندې اخته یم چې طبیب جانان دے
د درد، پرهر او مسیحا سندرې څله وائ

رندانو نوش کړئ سر مې خوږ مازغه مې مه خوږوئ
خمار، خمار یم د اشنا سندرې څله وائ

زما په ژوند چې منصور نوم په تاسو به نه لګید
زما په مرګ باندې زما سندرې څله وائ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غنم رنګې دې که تور دې او که سپین دې
ماته څه یو د یوسف پشان حسین دې

د ازموینې د باغ غوټۍ په فریب وژني
د مالیار لباس کښې راغی نو ګل چین دې
څه پړوون نو باران لا روه کندې کړې
اے ربه باره نن به راشي اسمان شین دے
خاورې ژوند کښې د مستۍ سندرې وایم
دا سبق راته ښودلے اباسین دے
ما پړوون و نښل چې نوم به مې ترې هېر شي
لا تر اوسه ورته یاد دے یار زهین دے

د اشنا د خلې کنځل ته چرته رسي
که غزل د منصور څومره رنګین دے

جانان په ستر شو د کوره بهرنۀ را وځي
کۀ د رقيبو د پېغوره بهرنۀ را وځي!

ستا اواز پېژني پېښې د ملنګۍ مۀ کوه
روک شه رقيبه سپکه سپوره بهرنۀ را وځي
د ښار ماښام د لوګو ډک بازار زمانه ښکي
هغه د ښار د لوګو شوره بهرنۀ را وځي
زما مشال ښکه د مړي دے د يار مينه کښې
سرے په خپله د خپل کوره بهرنۀ را وځي
دا يوويشتمه صدۍ ده کۀ دوه ويشتمه راشي
خو پښتنه کورے سرتوره بهرنۀ را وځي

ساقي ويل چې دا منصور راته پاګل ښکاري
په رضا ځۀ کوي په زوره بهرنۀ را وځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم مې ارمانونه ستا کاته وژني
هم مې ستا قاتلې سترګې زړه وژني

خدای خبر په روی باندې چاخه اوکړل
ګوره پښتنو ته پښتانه وژني
تا چې مې یادونه زړه کښې ووژل
کوم پښتون په کور میلمانه وژني
تاکه د زړه راز ووې په دار شولې
مایه هم د یار په طرف تله وژني
تا ته ګناه نشته دې پروا مه کړه
مانځو دا خپل زړه دا خپل مازغه وژني

څه کنه هغه څو انا الحق ووې
ما څه کړي ما منصور په څه وژني

(c) ketabton.com: The Digital Library

"سمن"

د انور سید چراغ لور

خدائے دې لویه کړه بلبلې
مور او پلار ته نازولې
د طارق په مینه مستې!
د بخښو د زړهٔ غندلې!
د بابا په خزکښې ته هم
فرښتو نه ځنې ښکلې

کاش که ستا په شانتې ګل هم
زما کور کښې اوسېدلے

اے روښې اے نازنینې!
اے سمن اے ګل رنګینې
تهٔ په خپله ئې ستا که پینه
بیا جامې مهٔ اچوه سپینې
د باپې د زړهٔ قرار ئې
د انور د بدن وینې

کاش که ستا پشانتې ګل هم
زما کور کښې اوسېدلے

(c) ketabton.com: The Digital Library

بخښو تا ته خوشحالېږي

چراغ ستا نه چاپېرېږي
ګلان ستا په خوا کښې خاندي
سپرلے ستا مرتو ګرېږي
اے ستمن دهر چا زړه کښې

بس دا یو حسرت وسېږي

کاش که ستا پشانتې ګل هم
زما کور کښې راوسېدے
ته یو ګل یوه غوټۍ یې
یو حسینه لوښکۍ یې

د حسینو نه حسینه

د رنګ کلي شهزادګۍ یې

ستا خندا سره سپرلے شي

څه عجیبه بنا پیرۍ یې
کاش که ستا پشانتې ګل هم
زما کور کښې راوسېدے
اے زما د زړه مسګرې

اے ستمن اے جادوګرې

ستا تصویر د مینې جوړ که

اے د مینې انځورګرې

ستا منصور په تا قربان شه

اے روښبرې اے جادوګرې

کاش که ستا پشانتې ګل هم

زما کور کښې راوسېدے

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي نخوابنده خوابنده مې د قيصې خلق
څه رنګ دي لا ستا د ښار دې خلق

تا چې مې ريښې ريښې کړ ګرېوان ګنډه
وو به تماشه ټول د محلې خلق
ته چې ما سره په خنګ کښې اوډېږې
يم حيران په څه اخلي لمبې خلق
يو رقيب خو نه دے چې به پوهے شي
څنګ به پوهوم دې د کوڅې خلق
يو ارمان ئې دوي له پوره نه کړلو
څله کړي خدايا نو ته سجدې خلق
دا راته د حورو نه خوابنده دي زيات
دا زما د کلي چې اسرې خلق

مرګ نه د منصور روستو به اوګوري
هر ځائے کښې ئے او ستائي نغمې خلق

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت تېرېږي نه خپل کورکښې په ترخې خُلې
شي تمام جهان خوږ لے په خوږې خُلې

هر يو کس به ستا د ظلم مخ نيوے کړي
وه ظالمه تهٔ به چا چاله تېرې خُلې
آه زړګيه تار بښتياوې زهٔ پاګل وم
چې د سترګه نهٔ سمېږي دا کږې خُلې
د انصاف طمع به څنګه ترېنه اوکړو
چاچې کړې زمونږ په وينو باندې سرې خُلې
زهٔ د لادو بادو پرېوتم زړهٔ ست دے
نهٔ هېرېږي مې سرې شونډې اوورې خُلې

چې ښائسته ګلاب مستي کړې زړهٔ کښې وايم
کاش چې ښکل ئې کړم منصوره په دې خُلې خُلې

"لږ شانتې صبر اوکړه"

نن تور کارغهٔ چې د بلئ د پاسه کاں کاں کول
نن چې سترګي مې خوږ لے د دُرشل د پاسه
ساتهٔ څهٔ پته وه جانانه چې به تهٔ را درومې
ما خو نهٔ سر دے ګومنځ کړے نهٔ مې لاس وینځلي
زهٔ خولا هاغسې د بوال باندې څوپیا کې تیم
خوږه جانانه د وفا په خاطر صبر اوکړه !!
تهٔ ورشه کښېنه د چنار لاندې شپېلۍ غږ وه
زهٔ به جامې او وینځم ځان له به ګمڅې اوکړمه
تهٔ په شپېلۍ کښې غږ وه مې د ښائست سندرې

زهٔ به غویان پېټې ته بوځمه ګیا به اوکړم
تهٔ را پسې روستو چوکه په لاس را منډې وهه
په شنو وابښو کښې به اوده شوغوان به موږ اوتړو
تهٔ به شپېلۍ غږوې زهٔ به دې ستا ټپو کښې
خو
لږ شانتې صبر اوکړه دا سوپیاکې بره کېږدم

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیڅ پوهه نهٔ شوم خوار نصیب دې راله څله راکړو
خوار خودي کړم ذهن ادیب دې راله څله راکړو

چې دې مئین کړم ستا مننه خو تپوس کوَ مه
په محبت کښې د رقیب دې راله څله راکړو
بېګا د مونځ نه پس یو خان دعا کښې داسې ووې
شاهي وطن کښې د غریب دې راله څله راکړو
هم مې ارمان قتلوي هم مې پرهرونه چیړي
قاتل جانان، هوښیار طبیب دې راله څله راکړو
دلته شراب او څښم که واورم د خطیب خبرې
خدایا یو ځاۍ شراب خطیب دې راله څله راکړو

غلام کړې ناسته د رقیبو په ټولي کښې ربه
منصور حیران یمه حبیب دې راله څله راکړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کهٔ ستا خوښ نهٔ یم ستا د غم خوښ یمه
بغېرلتا د ټول عالم خوښ یمه

ستا په سر هرچاله ښېګړه کوم
ځکه خو زهٔ دې د ټول چم خوښ یم

مانه بغېر په چا ستم نهٔ کوې
خو زهٔ ئې هم په دې ستم خوښ یمه

قسم دې کړې مانه نهٔ جارو ځې
غړبته زهٔ دې جوړې سم خوښ یمه

چې د رقیب په سر خڅهٔ و بڅلې نهٔ شم
منصوره ځکه د صنم خوښ یمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

قتل يې کړم خو قاتلانې نهٔ شوې
سترګې په خپلو کړو پښېمانې نهٔ شوې

چې د هغهٔ نه مې ځان او نغاړلو
ښپې يې برغنډو پله روانې نهٔ شوې
زړهٔ مې بوډا شهٔ نظر کار پرېښودهٔ
مراوې د ښکلې اداګانې نهٔ شوې
ما هر قدم ستا د قدم پشان کړو
افسوس دے تهٔ زما پشانې نهٔ شوې
ژوندګۍ څهٔ کوې ځوانې ختمه شوه
ختمې دې ياره سزاګانې نهٔ شوې

منصوره هسې دې ځان رو باسلو
د محبت لارې روښانې نهٔ شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوبنکې مې په مخ باندې راماتې شوې
ته چې د وفا لاره کښې پاتې شوې

اوس به د مُلا د خوانه پاسمه
بيا د محبت سندرې زياتې شوې

ما چې پېښې خاورې په سرنوشتې وې
نن هغه کوڅې زمانه پاتې شوې

نه ئې ځلا کېدلو نو مجبوره شو
اوبنکې چې اشناته ننواتې شوې

کړې منصور خبرې د رقيب د چم
ځکه ئې حوصلې د زړه ميراتې شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه ګنهګار یم ما ګناه کړې ده
چې مې ګل رنګ سره وفا کړې ده

زه د ھر چا په غم شلګی وھم
ھر چا زما په غم خندا کړې ده

ما ته یې خبرې د ځوانۍ مرګ کړي دي
ما ورته تول عمر دعا کړې ده

اوس راله سر باندې لاسونه راښکي
چا چې زموږ د سر سودا کړې ده

ښکله په دار یې ځېږوي او کنه
منصور خو ھاغه ګناه بیا کړې ده

زړګے مې نۀ لګي د یاره اوس په دې کلي کښې
زړګے به څۀ اولګي نشته دے زړګے کلي کښې

چې ستا د ښار په دروازو باندې نه شومه
ما نه شو پاتې هغه شور هغه منګے کلي کښې
یاره ته سلام نه پس د یاره درسي ووایه چې
بغیر له تانه ایسار بېني نه سړے کلي کښې
ستا انتظار باندې به ژوندن ستا په کوڅه کښې تېر کړم
زمانه نۀ دے پاتې هیڅ پوله پېتې کلي کښې
صبا په لوے سفر روان یم مروره یاره
اوګنه دا مې اخېرې ماځیګرے کلي کښې

زما یقین دے ځکه نۀ درحم منصوره یاره
د یار غمونه به مې زدکړي لیونے کلي کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

داد سرو شونډو ارمان به مې پاګل کړي
ډېره زړه چې نادان به مې پاګل کړي

ځکه نهٔ د رحم اشنا زما یقین دے
ستا د کلي ماشومان به مې پاګل کړي

زهٔ بے څښکه پوهوم نهٔ پوهېږي
د ساده باده جانان به مې پاګل کړي

بس په دهٔ باندې هم رو څښنه چې نشه شي
ساقي جانه مُلاجان به مې پاګل کړي

څهٔ پاګل زړګي پاګل کړمه منصوره
څهٔ چې مخې د جهان به مې پاګل کړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهٔ شاعریم د ښائستونو طلبګار یم
د سپرلي او سرو ګلونو طلبګار یم

زهٔ په ځوانۍ د ژړه کړم د وخت ژړندي
خوزهٔ اوس هم د جامونو طلبګار یم
د رقیب سره جنګونه مې یاد سې
ستا د مینې د جنګونو طلبګار یم
چې مدام را سره ستا په ځائے یو ځائے وي
ستا د یاد ستا د غمونو طلبګار یم
تورو زلفو دې ژوندون راله ایرې کړو
ستا د شونډو د سرونو طلبګار یم
ما رو تا چې پښنې یو وو کهٔ هغه وي
زهٔ په ویښه د خوبونو طلبګار یم

پروا مهٔ کوه رقیبه یو ځل نهٔ دے
زهٔ منصور یم د دارونو طلبګار یم

لکه ماشوم چې بناریه کښې ورک شي
داسې مې زړهٔ ستا ننداره کښې ورک شي

چې د گلمخي مخ ته اوگورمه
زما دردونه په سینه کښې ورک شي
چې ستا د زلفو په ځنگل کښې ورک شم
لکه مېلمه چې توره شپه کښې ورک شي
مونږه چې اوڅښو پیاله خود کښې راشو
زاهد چې اوڅښي میخانه کښې ورک شي
بیا ورسره تاله وفانهٔ ښائي
زما رقیب چې ستا کوڅه کښې ورک شي
د نوي دور دیار به څهٔ اووایم
راحت کښې راشي په غوبمه کښې ورک شي

دَ منصور یار به څو په زړهٔ کښې وي ستا
څلے چې زوړ شي مقبره کښې ورک شي

ورک نهٔ شي

ګل د دواړو سترګو تور، که چېرې ورک نهٔ شي
یا ئې ګُل غوندې سمسور که چېرې ورک نهٔ شي

په صحرا باندې روان ئې د یار غم دې
یا سندره که یا شور که چېرې ورک نهٔ شي

وه رهباره دا زما دا شناکور دے
ورته دوه سترګې ځلور که چېرې ورک نهٔ شي

زړهٔ وي خبر کهٔ هر څهٔ ورک شول پروا نشته
د یار غم په اوږو سور که چېرې ورک نشي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې دې د سپینې مینې تور وانخلي
زړهٔ به مې ستا په زړهٔ کښې کور وانخلي

پام کوه سترګو له زور مهٔ ورکوه
د زړهٔ دنیا مې چرته زور وانخلي

ددهٔ په مړ وجود به څهٔ تېر بڼ یې
چې یې قدم په څوا د ګور وانخلي

د لته به ښنک غریب په خپله مړ شي
چا نه روڼې چې قرض پور وانخلي

د نوې دور بنګلي به خپل دې کړي څو
ستا په سر هیڅ رنګې به تور وانخلي

بیا خو منصور نهٔ دے دروغ به وائي
ګل نه چې بیا مې خُله په زور وانخلي

په کو مه خُله به ځان ته وائي منصور
چې ستا په مینه کښې پېغور وانخلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د یار سپینه خُله منه ده
زما مینه هم رښنه ده

د بوسې سوال مې ترې اوکړو
یا غېږ نهٔ کړي یا کنه ده

ما به غرق ما به تباه کړي
چې عادت په چیښنه ده

یو مابڼ ته خښتې نهٔ شي
بل دې یو یو سړ پښه ده

ستا د زلفو د باد وړاندې
د منصور مینه بښه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زړهٔ په کور کښې یار ساتم خو لېونے نهٔ ساتم
صفا مې وو سپېل چې نور په زړهٔ کښې دے نهٔ ساتم

بغیر د یاره چې په ما باندې د ځانه ګران دے
رقیب نهٔ د زړهٔ په کور کښې بل سړے نهٔ ساتم

د جانان کوتو کوتو برېښو سره او نهٔ نخلي
د دې د یرې نه په پوزه مچکے نهٔ ساتم

تا سره مینه کوم مینه درنه غواړم ګله
د زړهٔ په دشته کښې د بغض بزغلے نهٔ ساتم

ما د منصور نه چل زده کړے دے غرور نهٔ کوم
تندے مې روڼ وي چا ته وران ویجاړ تندے نهٔ ساتم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته زما په نوم شرمیږې زه خو ستا په نوم بدنام یم
داسې هیر به دې کړم ګله، څنګه تا ته چې ګمنام یم

زما ځان کښې د زړه سره دا عادت چې شانه خوښ دے
چې د ښکلو صفت کیږي ورته ناست په احترام یم

ساقي نیست دې راته خراب دے که اوبو کښې نشه نشته
څنګ چې ومه په یو څاڅکي ساقي هاغسې په جام یم

ستا د مینې پر مخ تګ دے په مزه مزه روان یم
هر قدم ټکرې خورمه، غورځیدلے ګام په ګام یم

نه منصور خفه کومه نه جانان نه صبر بسے شم
سحر تا ته په سجده یم د اشنا چم کښې ماښام یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکلې مانه نهٔ هېرېږي لا تر اوسه
په زړګي مي راورېږي لا تر اوسه

ځواني ختمه پټ پسې هم نه ختم نهٔ شو
زما يار مانه پټېږي لا تر اوسه

پوره کال تر منځه تېر شو ځلا نهٔ شو
خو اوښکې غلې مي تېرېږي لا تر اوسه

محبت کښې وصال پښتنه مهٔ کړه
ارمانونه مي قتلېږي لا تر اوسه

يم حېران چې منصور روغ دے که پاګل دے
بې وفا پسې ژړېږي لا تر اوسه

(c) ketabton.com: The Digital Library

درد چې د چا ګوګل ته ونهٔ رسي
هغه به ستا وربل ته ونهٔ رسي

چې خپلې پښې ځان پسې خپله راښکي
چرې به خپل منزل ته ونهٔ رسي
رووایه ماله به خوب څنګه راشي
سر چې مې ستا څنګل ته ونهٔ رسي
هغه به څهٔ سروي کم عقله یاره
چې ستا په نوم مقتل ته ونهٔ رسي
شرط پرې کېږد و ر شنا زما غزل چې
ستا دې ځلې کنځل ته ونهٔ رسي

مر به شي ستا د محبت نکات چې
ستا لېوني اجمل ته ونهٔ رسي

ځان به نخپله د ايرو غونډې ايرې کړي
وه زړګيه چې د ښکلو تذکرې کړې

په آسمان باندې وريځې راخورې شوې
که حسين په سپين جبين زلفې خورې کړې

ځکه روس د غنم رنګو نخوا کښې ګرځم
د جهان ښکلو رشتې راسره پرې کړې

چې په ښکلو پسې ګرځې ښکلې غواړې
لېونيه مابه زر، ذرې، ذرې کړې

مُلا وسيل شابې دا بل منصور په دار کړې
چې جماعت کښې مې صنم، صنم نعرې کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

"هاغه زوړ اشنا دي يم"

څنګه روس مې پېژنې
ښه په غور راوګوره

هغه زوړ اشنا دي يم
موږ چې پټ پټونه کړو

تا نه چې ورک شوے وم
مانه چې ورک شوے وې

روس دې خيال کښې راغلمه
ستا جوړې ياد ېږي نه

هاغه د روژو ما ښام!
موږ چې الله هو به وې
سره د جرې په ګټ
موږ دواړه چې ناست به وو

څنګه روس څه پوهـ شوې
روس درته دریاد شومه

پاسه را ترغاړه شه
وه مانه روک شوي يه

هاغه زوړ اشنا دي يم
هاغه زوړ اشنا دي يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

قابل

چې دچا زړهٔ ورته زړګی نهٔ ښکاري
هغه سړے دسوزپه وقابل دے

چې هر یو ښکلي پسې ځي، ځےکړي
زما زړګے دسوزپه وقابل دے

انا الحق

یو ویښتمه که ئې که هم انا الحق ووې
په قسم چې به ئې چټ خلق په دار کړي

منصور هاغه منصور نهٔ دے لیونیه
چې بے ستا غونده کښې جټ خلق په دار کړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

جليا شوم نهٔ کړم سنګ ، مني روکنه
ماپه خپل ځان پتنګ ، مني روکنه

بغېږ له تانه څنګه وه جانانه
د زړهٔ محفل مې رنګ مني روکنه
چې ستا کوڅه پرې ګل ورینه شوله
زما د ويني رنګ ، مني اوکنه
ماپه د هلي هم باچائي کړې ده
زما د توري شرنګ مني او کنه
چې راګوزار شوم يارخندا کښي ووې
څنګه دستر ګو جنګ مني اوکهٔ نه
ځې پښتو کس مولار کښي څنګ پرېښودهٔ
زمونږ پښتو او ننګ مني اوکهٔ نه

دا څو مني چې زهٔ منصور ملنګ یم
په ځان زما قلنګ مني اوکه نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وطن په نوم

وطنه ستا د ننګو غرونو نه ځار شم
ستا د صحرا ستا ځنګلونو نه ځار شم
ستا د وګړو سپینو زړونو ځار شم
ستا د زلمو د همتونو نه ځار شم
له تا لوګي له تا قربان وطنه
په ما د هر وطن نه ګران وطنه

زه ستا په خاوره زېږېدلې یمه
زه ستا په خاوره لوبېدلې یمه
ستا په نوم هرچا پېژندلې یمه
تا په قدم قدم ګټلې یمه
موږ یو په تا باندې ودان وطنه
سمسور دې ستا وي ګلستان وطنه

زه ستا صحرا په لندن نه ورکوم
خیبر په ملک د دښمن نه ورکوم
زه ستا کوڅه په ګلشن نه ورکوم
پښتې د بل په وطن نه ورکوم
رسوم بېرغ دې تر اسمان وطنه
اوچت دې ستا وي مدام شان وطنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا هره لاره امریکه دده ماته

د جنت لار خو ستا کوڅه ده ماته

چې هره ژبه دې خوږه ده ماته

د رقیب څکه ستر که سره ده ماته

سنده او بلوچ، پنجاب افغان وطنه

ماته دې ټول رونه یو شان وطنه

که ستا تور غر دے که بولان دے

که تاتره که کوهستان دے

که ستا شندور که ستا بولان دے

ماته خو ټول یو پاکستان دے

ستا لوګے به کړم خپل ځان وطنه

اے د اقبال خوشحال رحمٰن وطنه

ستا په نوم هر ځاے کښې مسرور یم

تاته معلوم یمه مامور یم

په تا بانسلمه سر منصور یم

ټوله نړۍ کښې مشهور یم

زما خو دغه دے ارمان وطنه

چې دې ناویني کړمه ځوانانو وطنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

په خپله باندې خپل کور کړلو وران زما زړګي
پېدا نهٔ کړو دیار زړهٔ کښې مکان زما زړګي

مـلګرو په خوبونو، په خیالونو کښې مُدام
ښکل کړې د جهان وړه خوبان زما زړګي
دیدن له دې اشنا په ویرانو ګوره ډېره دے
پرېښودے ستا د پاره ګلستان زما زړګي
زما دا پښتنه ساده باده مینه ملګرو
لاهو کړه په ښائستو د ټول جهان زما زړګي
زما اشنا نادان دے په یوه باندې پوهېږي
بېلے دے پټے په خپل ډېران زما زړګي

زما منصور زړګي د دار رسئ په شونډو ښکل کړې
بېلات کړے د عشق په کوم میدان زما زړګي

د فطرت د ښائستونو طلبګار یم
د سپرلي او سرو ګلونو طلبګار یم

زه په ځوانه ځوانۍ دل کوم د وخت ژړنې
ځوږ زه بیا هم د جامونو طلبګار یم
تورو زلفو دې ژوندون ماله ایرې کړو
ستا د شونډو د سرو نو طلبګار یم
د رقیب سره جنګونه مې یادیږي
ستا د مینې د جنګونو طلبګار یم
ما او تا چې پکښې یو وُ که هغه وي
زه په ویښه د خوبونو طلبګار یم
چې مدام ما سره ستا په ځائې یو ځای وي
ستا د یاد ستا د غمونو طلبګار یم

پروا مه کوه رقیبه یو ځل نه دے
زه منصور یم د دارونو طلبګار یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما د وحشت په تورو شپو کښې سحر اونهٔ لیدو
یار مې د کلي په کوڅو کښې سحر اونهٔ لیدو!

د یار د هجر په دیوه باندې مې ځان او سېځهٔ
لکه پتنګ مې سرو لمبو کښې سحر اونهٔ لیدو.
ما ته د ژوند د ښکلا څهٔ پته ده څهٔ ته وائي
ما د زندان تورو تیرو کښې سحر اونهٔ لیدو
په سپین رخسار باندې يې زلفې لکه شپې خورې دي
نو مې د یار په اننګو کښې سحر اونهٔ لیدو
بېګاه مې خوب کښې د رقیب ګرېوان تار تار کړو کله
چا په ریښو ریښو جامو کښې سحر اونهٔ لیدو
موږ ه ټکرې د ژوندون په هر ډګر اوخوړې
موږ ه په دې سپېرو تندو کښې سحر اونهٔ لیدو

(c) ketabton.com: The Digital Library

وصیت منصور

ځې کله مړ شم زه
نو ما په خاورو ښخ کړئ
که سوزوئ مې کله
مهرباني او کړئ دا
زما د تن نه زما زړګے رووباسئ
که بیا سوزېږي مه زه
خیر دے پروا نشته دے
رووباسئ زړه مې څکه
زما خوږ دوستګر و
چرته هغه اونه سوي
ځې مې په زړه کښې اوسي

دا وصیت دے زما
دا وصیت دے زما

یادګیرنه: دا پوره آزاد نظم ما د اردو ژبې دیو نظم په
خیال کښې لیکلے دے۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

سندره

خلق ورپسې تلي په اوښ به ئې سوره راوړي
روس به مېلمنه راوړي
موږ کور سنبال کړے دے

روس به مېلمنه راوړي زهٔ ډېر خوشحالېږمه
زهٔ د خوشحالۍ نه په جامو کښې نهٔ ځاېږمه
مخکښې به جنجیان وي اوښ به روستو کجاوه راوړي
روس به مېلمنه راوړي
موږ کور سمبال کړے دے

کله مېلمنه چې زموږ کښېنوي پالنګ کښې
ناستې سهېلۍ به ورسره وي سنګ په سنګ کښې
څوک به ورله توره چاې، څوک به ورله شنه راوړي
روس به مېلمنه راوړي
موږ کور سمبال کړے دے

وائي د توپچۍ منصور ناوې خفه کېږه مه
روس به ډېر عالم راشي غلې شه ژړېږه مه
تاله به کوسۍ او مېږ ماله به سهره راوړي
روس به مېلمنه راوړي
موږ کور سمبال کړے دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

اجمل منصور

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library